

Gérard de Villiers

HAOS LA KABUL
(2)

Redactor: *Ioana Bârzeanu*
Tehnoredactor: *Mariana Radu*
Foto coperta I: *Christophe Mourthé*
Prelucrare copertă: arh. *Daniel Munteanu*

Titlul original: *SAUVE-QUI-PEUT À KABOUL (II)*
Copyright © Éditions Gérard de Villiers, Paris

© 2014 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate
editurii METEOR PUBLISHING

Contact:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:
Tel./Fax: 021.222.83.80
E-mail: carte@meteorpress.ro
www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
VILLIERS, GÉRARD de

SAS - Haos la Kabul / Gérard de Villiers ;
trad.: Eugen Damian ;
red.: Ioana Bârzeanu. - București : Meteor Publishing, 2014-
vol.

ISBN 978-606-8469-78-2

Vol. 2. - 2014. - ISBN 978-606-8469-80-5

I. Damian, Eugen (trad.)
II. Bârzeanu, Ioana (red.)

821.133.1-312.4=135.1

Gérard de Villiers

**HAOS
LA KABUL
(2)**

Traducere din limba franceză
de *Eugen Damian*

METEOR
PUBLISHING

CAPITOLUL I

Pulsul lui Malko se accelerează.

Un pick-up verde al poliției tocmai intra în perimetrul hotelului Serena prin poarta culisantă. Rămase nemișcat în mijlocul holului. Atentatul ratat împotriva președintelui Karzai avusese loc cu o oră în urmă. Prin urmare, ancheta era în curs de desfășurare. Probabil că Hamid Karzai căzuse pradă unui acces de furie, realizând că americanii îl duseseră cu preșul și, prin intermediul lui Mark Spider, îl făcuseră să creadă că renunțaseră la ideea de a-l ataca.

În mod firesc, furia lui urma să se reverse asupra lui Malko, pe care-l bănuia *deja* că venise la Kabul pentru a-l asasina. Iar asta determinase răpirea lui¹.

Cu siguranță că-i va ordona serviciului său secret să pună mâna pe Malko.

Pick-up-ul verde coti la dreapta și se îndreptă spre parcare.

Malko se liniște treptat, supărat că intrase în panică. De NDS² trebuia să se teamă, nu de poliție.

¹ Vezi *Haos la Kabul*, vol. 1.

² National Department of Security: Serviciile de Informații afgane.

În orice caz, se juca de-acum cu focul dacă mai rămânea la Serena. Era primul loc în care următorii săi ar fi venit să-l caute. Se urni până la urmă, ieși prin ușa pe care i-o deschise portarul cu turban pe cap, apoi traversă curtea și ajunse la ieșirea pietonilor. După ce părăsi incinta hotelului, coti la dreapta, trecu prin fața postului de control al poliției și-și continuă drumul de-a lungul zidurilor Serenei.

Era bizar, dar se simțea mai bine în mijlocul mulțimii, chiar dacă nu prea întâlneai mulți străini care să se plimbe pe jos prin Kabul.

Unde să se ducă având ca singur mijloc de apărare un pistol rusesc GSH 8, pe care i-l dăduse Nelson Berry și pe care-l vârase în tocul G.K. legat de glezna dreaptă? Dacă l-ar fi sunat pe Warren Muffet, ar fi putut avea acces în hotelul Ariana, dar afganii ar fi aflat astfel că se refugiase acolo, ceea ce ar fi compromis relațiile acestora cu CIA și cu guvernul american.

Lucru care i-ar fi fost reproșat ulterior.

Pentru început, trebuia să se descurce singur. Însă posibilitățile de a părăsi Kabulul erau limitate.

Să se ducă la aeroport ar fi fost sinucidere curată. Majoritatea șoselelor care duceau în afara Kabulului, spre Jalalabad, Herat, Kandahar sau Bamyan, erau blocate de talibani. Mai rămânea cea spre Maza-i-Sharif, prin tunelul Salang.

Numai că singurul mijloc de transport disponibil era autobuzul. Prezența unui străin într-un autobuz din Afganistan n-ar fi trecut însă neobservată...

La ieșirea din Kabul existau baraje, iar riscul ar fi fost prea mare.

Se gândi la Nelson Berry.

Oare ce se întâmplase cu el? Dacă ar fi fost arestat, Warren Muffet i-ar fi spus. Cunoscând bine țara și dispunând de bani, probabil că fugise. Oricum, ar fi riscat prea mult dacă ar fi încercat să-l contacteze.

Malko ajunse la piața Puli Mahmoud Khan și se opri câteva clipe, gândindu-se la Clayton Luger. În același timp, își dădu seama că sponsorii lui americani, aflați la mii de kilometri de Kabul, nu puteau face nimic pentru el. Cel mult, avea să fie sfătuit să se descurce singur.

Un zgomot puternic îl făcu să tresară. Nu era decât claxonul unui camion care se lovise de taraba unui negustor de legume și fructe: portocalele se împrăștiaseră pe șosea. Trecătorii se strânseseră în grupuri, vociferând și ținând partea unei tabere sau alteia. Negustorul se năpusti asupra cabinei cu un băț gros în mână. Un polițist cu casca albă dată pe spate se apropie fără grabă.

Malko se pierdu din nou în mulțime și merse de-a lungul gardului care mărginea Zarnegar Park. Mai presus de orice, trebuia să-și păstreze libertatea. Era pierdut dacă nimerea în mâinile

afganilor. Cu siguranță că nu l-ar fi condamnat nimeni. Ar fi fost doar torturat, apoi lichidat discret.

Se gândi la Maureen Kieffer, dar respinse imediat această posibilitate. Ar fi însemnat s-o pună în pericol și nici măcar nu era o variantă sigură: NDS știa că se cunoșteau. Pe măsură ce vânătoarea se întetea, aveau să ajungă și la ea.

Zgomotul circulației era asurzitor și-i golea mintea. Se gândi din nou la CIA. Și acolo existau două obstacole importante.

Era posibil ca afganii să fi aranjat o capcană în fața hotelului Ariana pentru a-l intercepta. Americanii și gărzile lor nepaleze nu aveau dreptul să intervină în afara perimetrului Arianei.

Era exclus.

Brusc, își dădu seama că se afla la intrarea pe bulevardul Wazir-Akbar-Khan, pe care se găseau moscheea cu același nume și maulana Musa Kotak, care avea un braț suficient de lung pentru a-l apăra de zbirii lui Karzai.

Era singurul care putea să-l ajute.

Numai că era prea devreme, maulana Kotak nu venea la moschee decât după-amiaza.

*

* *

La NDS era agitație mare.

Înainte de a pleca spre Lashkar Gah, președintele Karzai fusese prevenit în legătură cu

atentatul îndreptat împotriva lui și-i dăduse ordin directorului interimar al NDS, Parviz Bamyān, să-i găsească cu orice preț pe autori.

Mașina vizată fusese pulverizată și șoferul ucis. Vehiculul se afla acum pe acostamentul de pe Airport Road, înconjurat de o barieră formată din panglicile galbene ale poliției. Forța impactului îl proiectase în fațada unei clădiri și, în ciuda blindajului, fusese distrus complet.

Căutarea trăgătorului începuse la câteva minute după trecerea convoiului. O mulțime de agenți NDS cercetaseră fiecare colțișor al clădirii în construcție de unde se bănuia că pornise proiectilul. După două ore, o echipă descoperise pușca Degtyarev 41 de 14,5 mm și cadavrul agentului asasinat. Examinarea armei nu dusesse la niciun rezultat: nu existau amprente sau ADN, ci doar un cartuș gol în interiorul armei. Singurul indiciu era faptul că numai un lunetist experimentat ar fi putut utiliza o astfel de armă, lucru rarisim la Kabul. Bineînțeles că NDS trimisese imediat seria și numărul puștii la Moscova pentru a i se stabili proveniența.

Fără speranțe prea mari.

Mai rămânea trăgătorul...

Parviz Bamyān începu să-și cerceteze fișele. Mulți oameni, din toate taberele, erau capabili să se folosească de o astfel de armă.

Nu exista un suspect anume.